

Leonora Milà

Havaneres

Op. 87 i 88
per a violoncel i piano

Op. 99 i 100
per a dos violoncels

Volums IV, V i VI

Havaneres per a violoncel i piano, i dos violoncels

1a edició: juliol 2014

© Leonora Milà

© DINSIC Publicacions Musicals, S.L.
Santa Anna. 10, E 3a - 08002 Barcelona

Coediten: DINSIC Publicacions Musicals, S.L. - Santa Anna, 10 E 3a - 08002 Barcelona
El Far Blau, S.L. - Santa Madrona, 26-28 1r - 08800 Vilanova i la Geltrú (Barcelona)

Maquetació: DINSIC GRÀFIC

Imprès a: Service Point
Pau Casals, 161-163
08820 El Prat de Llobregat (Barcelona)

Dipòsit legal: B-17794-2014
ISMN: 979-0-69210-858-0

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la reprografia i el tractament informàtic, i també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Distribueix: DINSIC Distribucions Musicals, S.L.
Santa Anna, 10, E 3a - 08002 Barcelona
Tel. 00 34-93.318.06.05 - Fax 00 34-93.412.05.01
e-mail: dinsic@dinsic.com
www.dinsic.com - www.dinsic.es - www.dinsic.cat

L' havanera: de cançó popular a música clàssica

Les havaneres per a piano que vaig escriure a principi de la dècada dels 90 del segle passat són un sentit i volgut homenatge a la meua ciutat natal, Vilanova i la Geltrú. Coneguda popularment com l'Havana Xica, Vilanova va ser terra d'indians, de famílies que tornaven enriquides de Cuba i que invertien les seves fortunes en la construcció d'hospitals, escoles i vies de tren que ens connectessin amb Barcelona. Tot, a Vilanova, traspua aires antillans: l'arquitectura, els balls de mantons de Carnaval importats directament dels salons de les grans cases senyorials de l'Havana, les entitats com el Foment i una particular manera d'entendre la vida, barreja d'ironia, bonhomia i nostàlgia pel paradís perdut. La música, i concretament les havaneres, va arribar amb les tropes que, el 1898, i tal i com va escriure Xavier Garcia, "vençudes, acorralades, no només oferien al seu retorn la misèria i el fracàs, sinó també un tros de l'ànima cubana, posada de manifest en la seva cançó, que aquell poble li ha donat vida com a expressió molt íntima de la seva singularitat cultural". Gairebé un segle més tard, he volgut retre homenatge a aquesta Vilanova d'influència cubana, als indians, als soldats que "vençuts ens van portar un tros de l'ànima cubana" i, també, al meu pare, Josep Milà, que va tenir l'oportunitat de conèixer aquesta realitat social i musical en el transcurs dels viatges que feia a l'illa de Cuba durant la seva joventut com a músic de transatlàntic, just abans de ser violoncel·lista de l'Orquestra Pau Casals i, posteriorment, de la del Gran Teatre del Liceu.

Leonora Milà
Pianista i compositora

La Habanera: de canción popular a música clásica

Las habaneras para piano que escribí a principios de la década de los 90 del siglo pasado son un sentido e intencionado homenaje a mi ciudad natal, Vilanova i la Geltrú. Conocida como la "Havana Xica", Vilanova fue tierra de indians, de familias que volvían enriquecidas de Cuba y que invertían sus fortunas en la construcción de hospitales, escuelas y vías de tren que nos conectarán a Barcelona. Todo, en Vilanova, destila aires antillanos: la arquitectura, los bailes de mantón de carnaval importados directamente de los salones de las grandes casas señoriales de La Habana, las entidades como el Foment y una particular manera de entender la vida: una mezcla de ironía, bonhomía y nostalgia por el paraíso perdido. La música, y concretamente las habaneras, llegaron con las tropas que, en 1898, tal y como escribió Xavier Garcia, "vencidas, acorraladas, no sólo ofrecían a su retorno la miseria y el fracaso, sino también un pedazo del alma cubana, puesta de manifiesto en su canción, a la que aquel pueblo había dado vida como expresión muy íntima de su singularidad cultural". Casi un siglo más tarde, quise rendir homenaje a esta Vilanova de influencia cubana, a los indians, a los soldados que "vencidos, nos trajeron un pedazo del alma cubana", y también a mi padre, Josep Milà, que tuvo la oportunidad de conocer esa realidad social y musical en el transcurso de los viajes que hizo a la isla de Cuba durante su juventud, como músico de transatlántico, justo antes de convertirse en violoncelista de la Orquesta Pau Casals y, posteriormente, de la del Gran Teatre del Liceu.

Leonora Milà
Pianista y compositora

A S. M. la Reina Sofia d'Espanya

Havanera

Núm. 1, Op. 87

Leonora Milà

$\text{♩} = 54$

Cello

Piano

mf

5

f

8vb - 1

9

p

Havanera

Núm. 3, Op. 87

Leonora Milà

♩ = 54

Cello

Piano

mp

6

12

mf

mf

Havanera

Núm. 1, Op. 88

Leonora Milà

♩ = 54

mp *simile* - - - -

Cello

mp

Piano

6

mf *f*

12

Havanera

Núm. 5, Op. 88

Leonora Milà

♩ = 54

Cello

Piano

mf

mf

8

cresc. - -

16

f

mp

f

mp

Havanera

Núm. 1, Op. 99

Leonora Milà

♩ = 54

Cello I

Cello II

mp

5

9

13

16